

KORE'DEKİ MUTLU ANILARIM

Merhaba ,

Ben Behiye İlhan. Üniversite üçüncü sınıf maliye bölümü öğrencisiyim. Öncelikle Kore'deki mutlu anılarıma gelmeden Kore'ye neden gitmek istedim, gitmeyi nasıl başardım bundan bahsetmek istiyorum. İlgili duyduğum şeyleri insanlarla paylaşmayı seven biri olarak bu merakı ve bilgilerimi neden bir organizasyonda paylaş miyim dedim. Bu sayede Kore tanıtımlarında gönüllülük yapmaya başladım. Tek beklentim Kore'yi daha çok tanıyıp tanıtmaktı. Bunun en iyi yolu Kore'yi kendi gözlerimle görüp yaşamaktı. Bu çalışmalar karşılıksızdı benden yana fakat Kore Kültür Merkezi bunu minnet bilerek bize bir fırsat sundu. Böylece başarılı gönüllü seçiminde beni de seçerek hayalimin gerçekleşmesini sağladı. Bana her yerde çevremden, gönüllü seçimine kadar can alıcı tek bir soru soruldu: "Neden Kore'ye gitmek istiyorsun?". Kore'ye gitmek istedim. Çünkü: Kore'deki mimariyi ve bir o kadar uyumlu doğasını,metropol yaşamının içindeki karmaşa da dimdik ayakta kalan geçmişin izlerini en önemlisi de hayalimizdeki Kore gerçekten hayallerdeki gibi mi? İşte bunları görmek için dedim." Böylece hayallerimin ülkesi Kore'ye 8000 km uzakta olmasına rağmen komşu gibi olan ülke kardeşliğimizin bütün sıcaklığını hissettiğim bu ülkede anılarımı açma zamanım şimdi. Böylece 29.10.2016 tarihinde Kore'ye hayallerime doğru yol aldım.

İlk gece...

Kore'nin güneyinde bir çok anıyı üzerinde taşıyan benimde anılarımı süsleyen,nezih bir o kadar samimi insanlarıyla beni kendine hayran bırakan Busan'da Haeundae plajının yanibaşındayım. Busan Kore Savaşının acılarını,Türk-Kore kardeşliğinin ilk ayak basılanı,yazları altın kumsalıyla bir sonbahar gecesindedeki ihtişamıyla göz dolduran bir şehir. Kore'nin naif incisi. Eğer Kore'de bir yerde yaşamak istesem arabam olursa tabi –Seule gitmem kolay olmalı- kesinlikle burası Busan olurdu.

Bu gece tabi anı biriktirmeye çalışırken arkadaşşımla fotoğraf çekinmeye çalışırken bizim yaşlarımızda üç tane koreli genç fotoğraflarını çekmemizi rica etti. Kırmadık tabi çektik derken herneyse onlarda teşekkür amaçlı bizde sizi çekelim dediler. Ve sonuç. Biz onları nasıl çektik bilmem ama bu resim pahabçilemez. Kore bu fotoğrafta saklı sanki. İhtişamlı bir o kadar sade,dinamik bir nesil,okyanusla iç içe, modern adeta 60 yılda kendini iyi yetiştirmiş bir profesör gibi. Evet ben Kore'yi kendini iyi yetiştirmiş birçok başarı almış ama hala da pes etmeden çalışan bir profesöre benzetiyorum. Sizcede arkası bunları anlatmıyor mu?

30/10/2016 BUSAN

JAGALCHİ BALIK PAZARI

Patron çıldırdı. Balıklar yarı fiyatına!!! demek içinden geliyor insanın. Jagalchi balık pazarında gezerken yılan balıklarının suda yaşarken elini suya daldırıp balıkçıların canlı canlı derilerini soyduğunu görmüştüm. Bu bana çok garip gelmişti. Şaşkınlıkla pazarı gezerken yine bu ajussi de aynı şeyi yapıyordu. Etrafında meraklı gözlerle onu izleyen bize sanırım biraz şışkınlık ve biraz da gerilim yaşatmaya çalıştı. Yalan söyleyemem onu yiyebileceğini düşünmedim değil. Bu pazarda denizden babam çıksa yerim sözünün karşılığını gördüm. Sanırım denizden çıktıda yemedikleri bir şey yok.

Dünyada yaşadığımız sürece hayatımızı devam ettirmek zorundayız. Bunun içinde çalışıp para kazanmamız gerekir bize hep bunu öğrettiler. Ama nereye kadar çalışacağız? Bunun bir yaşı var mı? Daha bir çok soru çıkar burdan. Hani ekmek aslanın ağzında diye bir söz varya işte tam da burda gördüğüm gibi yaşa başa bakmaz hayat. Ajummanın çocukları varsa baksa yada bir birikimi olsa belki soğuk havada tek yapacağı iş çalışmak değil sıcak evinde bu hızlı hayatta köşesine çekilip dinlenmek olurdu.

Ajumma satışını yapıyor bir yandan da yeni müşterilerinin yolunu gözlüyordu. Ajummaları gören ben fotoğraf makinasına sarıldım tabi ki onların emeklerini anılarımda yaşatmak için fakat anılar onlar için para etmiyor değil mi? Tatlı bir o kadar huysuz ajumma bana kaşlarını çatarak seslendi.” Hep fotoğraf çekersiniz zaten ya da bakıp geçer. Gelde biraz alışveriş yap.” O da haklıydı soğukta ürünleri bitirip evine gidecek ve güne şükredecekti.

Gezi tüm hızıyla devam ederken bir müzik işittim. Farklı ama eğlenceliydi. Rengarek giyinmiş bir adam ve bir kadın adam dans ediyor şarkı söylüyor kadında oturmuş çevresindekilerle alay ederek konuşuyordu. Aklıma ilk gelen bunlar iki deliydi ve herkes onları tanıyordu. Rehberimize onları sorduğumda aldığım cevap beni oldukça şok etmişti. Bu kişiler benim düşüncüm gibi deli değil dilenciymişler. Kore’de dilenciler Türkiye’ dekinin aksine emek vererek kazanç sağlamaya çalışırlarmış. İnsanları eğlendirerek

para kazanıyorlar. Dilencilik hiç bu kadar onurlu olmamıştı.

Erkek olan dilenci şarkı söyleyip dans ederek parasını kazanıyordu. Bayan ise onunla resim çektiren veya resmini çekenlerden para istiyordu. İtiraf ediyorum ben bu resim için para vermedim. Malum bende bir öğrenciyim.

Anne neyi ifade ediyordu hayatımızda bunu tekrardan düşündüren bir yerdi burası. Busan’da karşıda Jopanya’ya bir adım yakında gibi olan aşağısı uçurum havası mis gibi olan Teajondae Parkındayız. Bu heykeli gördüğümde neden burada bu heykel var diye düşündüm. Sebep acıklıydı. Teajondae’de intihar olayları sıklıkla görüldüğü için son olarak her şeyi bırakmaya karar vermiş insanları annenizi size emeklerini siz gidince yaşayacağı acıyı düşünün diyerek son defa insanları düşünmeye

iten bu heykel yapılmış. Acıklı fakat benim için buda mutlu bir anı çünkü hayatın ailemin değerini benimde tekrar düşünmemi sağladı. Acılar mutlu olmaya engel olmamalı hayatta.

25 Haziran 1950 de bir baş kaldırış bir özgürlük savaşı. Savaşlar elbette kötüdür. Ama bir çağırı geldi yıllar önce

özgürlüğü için yardım isteyen bir devlet kendiyile savaşıyordu kendi milletiyle. Bu çağrıya kulak tıkamadı Türk milleti ve 66.000 asker göndermişti. Bir çok şeyi bu Birleşmiş Milletler Anıtsal Mezarlığında öğrendim. Bu anıtsal mezarlığın görevlisi olan beyefendi bir kaç şeyler söylemek istedi bize anlamlı bakışları üzerimizdeyken.”Bu savaşa bir çok devlet asker gönderdi en çok da ABD gönderdi fakat biz sadece Türk milletine “kardeş ülke” diyoruz.Çünkü bu savaşta yemeğini paylaşan, çocuklarımızı koruyan tecavüz gibi gayrimeşru şeyler yapmayıp

ülkeyi topyekün koruyan tek milletiniz bende atalarım adına teşekkür ederim.”dedi. Bunu duymak inanılmaz bir mutluluk yaşatmıştı bana.

Gelelim o sağlıklı sebzeleri ölmemiş yanında turşuları sosları bol yemeklere. Evet lezzetli demedim çünkü bizim damak tadımıza göre susam yağı ve şeker çok uzakta. Fakat Andong şehrinde yediğim bu tavuklu japchaenin tadı hala damağımda. Çok lezzetliydi. Bu masada ilk dikkatimi o alttaki fıstıklar çekti. Türkiye’de de olan bir şey olduğundan olsa gerek. Şuda var Kore’de aç mı kaldım tabi ki hayır. Ama giderken aç kalmaktan çok korktum çünkü boğazıma düşkün biriyim. Türkiye’de et ürünlerini severek yerdim bu Kore’de de değişmedi. Et ile yapılan yemekleri çok sevdim. Geleneksel evde

kaldığımızda geleneklere göre Kore’de akşam kalan yemek olursa sabahta o yenirmiş. Bu sebep altında sabah sabah balık yemiştik. Garip gelmedi hatta hoşuma gitti. Balığıda çok güzel pişiriyorlar. Kore’nin yabancılar için en iyi yanı çoğu restoranın açık büfe olmasıdır. Çoğu lezzeti orada deneme şansınız oluyor. Hiç birini sevmesiniz bile datlarını denerken karnınız doyuyor zaten.

Maskeler... Hepimizin mimikleri var her anımızı farklı yapan istediğimiz ifadeye bürünebildiğimiz. Fakat maskeler böyle değildir. İstedığınız ifadeyi bir defalığına işlersiniz detaylara. İşte Kore’nin Andong şehrinde bulunan Hahoe Folk Village yani “maske köyü” ve maskerin yanında bir ifadeye bürünemeyen ben. O gün şoförümüz ajusside bizimle yemek yemeye gelmişti. Ben fotoğraf çekinirken bu köşeyi çekmek istemiş olmalı ama bende dahil oldum sanırım derken sonuç işte bu. İç çekerken ben. Kore’de zaman su gibi akıp geçiyor sona bir adım daha yaklaşıyordum.

Sağ taraftaki bu fotoğraf maske köyünün maske dansından bir kesit. Koreceyi tam anlamasam da bilenler dahi pek anlamıyordu. Çünkü bu uzun yıllar öncesine dayanan bir hikayeydi ve korecesi daha zordu. Maskeler tek ifadelidir desemde davranışlardan az da olsa hikayeyi anlamıştım. Ama kesin bir bilgiye ulaşmak için rehberimize bunun ne anlattığını sorduğumda utangaç bir gülmeyle biraz ayıp gibi dedi. Zaten orasını bende anladım da gerisi yok. Ne diyeyim buda böyle güzel bir anı. Abrüst komedi anlaşılan Kore’ye yıllar öncesinde gelmişti. Bu köy kore’nin restoresiz insanların hala yaşamını sürdürdüğü UNESCO tarafından koruma altına alınmıştı. Köyün etrafını saran bir nehir , nehirle beraber köyü süsleyen ağaçların arasında hala pirinç yetiştiren bu köy bana öyle bir huzur vermişti ki köyde herkesten bir anda kopup kendi başıma ilerlediğimi sonradan farkettim. Yürüyor insanları,doğayı,geçmiş izliyor düşüncelere dalıyordum.

Hallyu yani kore dalgasına kapılmış bir zamane var. Ama bu kore dalgasının Kore’den haberdar olmak açısından faydası gözardı edilemez. Benimde kore merakım bir diziyile başladı. Ama bana bu ülkeyi dizilerle şarkılarla tanımak yetmedi. Kore’yi herşeyiyle az da olsa tanıyordum artık. Son günümü taçlandıran birgün bunu da görüp izler miyim dediğim o renkli sahnedeyim şimdi. bu yolculuğa dil bilmeyerek çıktığım için iletişim olarak pasif kalmıştım. Ama ışıklardan mıdır nedir birden bir cesaret geldi. CNBLUE grubunun bateristi Kang Min Hyuk

Music Bank’ın sunucusu olarak katıldığı son günüydü. Önümde programı sunuyor bende durmadan Türk bayrağını sallayıp ona sevgimi göstermek istiyordum. Her geçişinde selam veriyordu. En sonunda Türk olduğumu seslendim. Özellikle döndü ve beni selamladı. Benim için paha biçilemez anlardandı.

Ve her şey bir rüya gibi çabucak geçti. Kore'deki günlerim sona ermişti. Yoluma başlamadan Kore'ye gitmek için gönderdiğim tanıtım yazısını hatırladım. Başlığına "Bir Üniversitelinin Kore Hayali" diyerek başlamıştım. Bu üniversiteli kız büyük ihtimal bu seçim olmasa belki hiçbir zaman Kore'yi göremeyecekti. İmkanları bellidir sonuçta herkesin bende kendimi ve imkanlarımı biliyordum. Benim için Kore'ye gitmek başlı başına mutlu hatta en mutlu anı. Ne kadar fotoğraf paylaşsam yazı yazsam zihnimdeki en mutlu anı anlatamam. İşte Kore'de ilk çektiğim fotoğrafla karşınızdayım. Elim ayağıma karışıyordu Kore'de olmanın düşüncesiyle. Öyle bir gülmüşüm ki otuz iki diş misali. İyi ki ayaklarım fotoğrafta çıkmamış yoksa birazdan havalanacak kuş gibi duruyordum. Daha yükseklere, uzaklara değmişti bedenim yükseldikçe yükselmek istiyordu. Hayallerinizi süsleyen bir ülkeye gittiğinizde beklentinizden daha fazlasını görüyorsanız işte o zaman en kötü yaşananlar bile –ilk gün jagalchi balık pazarından çıkışta grubu kaybedip kaybolmuştum- sonra düşününce tatlı bir gülümsemeye yerini bırakıyor. Döndüğümde şunu neden yapmadım neden almadım neden çekmedim dedim belki ama sonra her seferinde o anılar hafızanda mükemmelce işlenmiş kayıt cihazı olan gözlerimde zihnimde.

Ben hergün Kore'ye gidip geliyorum artık. Bu yolculukta yol yok,bavul yok,hava yok duyu organlarınızla hissedemiyorsunuz. Sadece ben ve Kore'den bana kalan anılarım var.

BENİM EN MUTLU ANIM , KORE'DE BULUNDUĞUM AN'IM...